

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 197/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. júla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. V., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1, čl. 55 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11. ods 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 1 Dodatkového protokolu č. I. k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výnosom Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 22. decembra 2003 č. V-1/2003 o regulácii cien nájmu bytov a ustanoveniami § 24b a § 25 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2007 doručená sťažnosť J. S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv zaručených čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 35 ods. 1, čl. 55 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11. ods. 1 a 4 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených čl. 1 Dodatkového protokolu č. I. k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) výnosom Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky z 22. decembra 2003 č. V-1/2003 o regulácii cien nájmu bytov (ďalej len „výnos ministerstva výstavby“) a ustanoveniami § 24b a § 25 zákona č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenách“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že označené právne normy ho ako vlastníka nehnuteľností na území mesta B., katastrálne územie N., poškodzujú, keďže nimi určená cena nájomného je veľmi nízka v porovnaní s trhovou hodnotou nehnuteľností, ktoré vlastní. Takéto nájomné nepokrýva jeho ekonomicky oprávnené náklady a neumožňuje mu tvoriť primeraný zisk. Regulované nájomné podľa názoru sťažovateľa *„popiera všetky princípy súkromného vlastníctva a v plnej miere zasahuje do mojich základných ľudských práv a slobôd“*.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd:

„- vyslovil že zásahom štátu, ktorým je výnos Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR z 22. decembra 2003, č. V-1/2003 o regulácii cien nájmu bytov a § 24b, §25 zákona o cenách, je porušené moje právo na rovnosť vyplývajúce z článku 12 odseku 2, právo na rovnaký zákonný obsah a rovnakú ochranu vlastníckeho práva vyplývajúce z článku 20 odsek 1, právo na nútené obmedzenie vlastníckeho práva len v nevyhnutnej miere a za primeranú náhradu vyplývajúce z článku 20 odseku 4, právo podnikat' vyplývajúce z článku 35 odsek 1, právo na hospodárstvo založené na princípe trhovej ekonomiky vyplývajúce z článku 55 odseku 1, právo na podporu hospodárskej súťaže vyplývajúce z článku 55 odseku 2 Ústavy, právo rovnosti vyplývajúce z článku 1, právo na rovnaký zákonný obsah každého vlastníckeho práva vyplývajúce z článku 11 odseku 1, práva na nútené obmedzenie vlastníckeho práva vyplývajúce z článku 11 odseku 4 Listiny základných práv a slobôd, právo na pokojné užívanie majetku vyplývajúce z článku 1 Dodatkového protokolu číslo 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv,

- zrušil výnos Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR z 22. decembra 2003, č. V-1/2003 o regulácii cien nájmu bytov a § 24b, §25 zákona o cenách,

- priznal mi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 80000,- Sk,
- zaviazal Slovenskú republiku zaplatiť mi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 49 zákona o ústavnom súde sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

„Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy sa možno brániť len proti porušeniam základných práv individuálnymi, a nie normatívnymi právnymi aktmi. Preto nemožno v konaní o ústavnej sťažnosti vysloviť, že k porušeniu ústavného práva došlo priamo ustanovením normatívneho právneho aktu, ale iba jeho konkrétnou aplikáciou (III. ÚS 7/02).“

Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv výnosom ministerstva výstavby a ustanoveniami zákona o cenách. V oboch prípadoch ide o všeobecne záväzné právne predpisy (§ 3 ods. 1 v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov v znení neskorších predpisov), ktoré sú normatívnymi právnymi aktmi. Sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy v spojení s § 49 zákona o ústavnom súde by sťažovateľ mohol napadnúť len taký zásah do jeho základných práv a slobôd, ktorý by vyplýval z konkrétneho právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, to znamená, z individuálneho právneho aktu. Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa podľa čl. 127 ústavy je z uvedených dôvodov zjavne neopodstatnená.

V prípade, že výnos ministerstva alebo ustanovenia zákona môžu porušovať práva jednotlivca garantované mu ústavou, ústavnými zákonmi, či medzinárodnými zmluvami, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, nápravu je možné dosiahnuť vyslovením nesúlady jednotlivých ustanovení právnych predpisov alebo celých právnych predpisov s ústavou, ústavnými zákonmi i s uvedenými medzinárodnými zmluvami a v prípade výnosu ministerstva aj so zákonmi. O súlade zákonov s ústavou, ústavnými zákonmi i s uvedenými medzinárodnými zmluvami a o súlade ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov s ústavou, ústavnými zákonmi,

s uvedenými medzinárodnými zmluvami a so zákonmi rozhoduje ústavný súd podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a b) ústavy.

Zrušenie výnosu ministerstva, ako aj ustanovení zákona teda nie je možné dosiahnuť inštitútom ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v spojení s ustanoveniami šiesteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde (konanie o sťažnostiach). Subjektom oprávneným na podanie návrhu na vyslovenie nesúladu s ústavou podľa čl. 125 ústavy je podľa § 37 ods. 1 v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) až f) zákona o ústavnom súde najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd, v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, generálny prokurátor Slovenskej republiky alebo verejný ochranca práv. Tento výpočet je taxatívny a neumožňuje žiaden rozširujúci výklad.

Ak by ústavný súd posudzoval podanie sťažovateľa z hľadiska navrhovaného rozhodnutia (petitu), ktorý podľa svojho obsahu by mohol byť aj návrhom na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) a b) ústavy, musel by podanie sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako návrh podaný zjavne neoprávnenou osobou. Preto ústavný súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohoto uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2007